

Hilversum in 2050

Door Hein Huyskes – groep 7 KinderCampus

Ik reed over straat in een laag boven de weg zwevende auto. Ik stopte bij de bibliotheek. Ik wilde naar binnen gaan, maar opeens zag ik een bordje op de deur hangen waarop stond:

GA DOOR DE DIENSTINGANG NAAR BINNEN, WANT ER WORD AAN DE DEUR GEWERKT.

Ze moeten ook overal van die nieuwe, zogenaamd technische, snufjes hebben. Er zijn te veel mensen die denken dat ze iets geniaals hebben bedacht, terwijl het allemaal rommel blijkt te zijn als je het hebt gekocht, dacht ik terwijl ik via de dienstingang de bibliotheek binnen ging. Ik kwam in een ruimte waar ik nog nooit was geweest. Op een deur zag ik een bordje hangen met daarop de tekst:

HIER NAAR BINNEN.

Ik wilde er juist door heen gaan, toen ik een andere deur op een kier zag staan. Vanachter deze deur kwamen allemaal vreemde geluiden. Nieuwsgierig gluurde ik door de kier en zag een man die met een hoop ijzer, draden, chips en elektronica aan het knutselen was. Hij keek op. "Hallo jongen, ken ik jou?" "Nee", zei ik. "Nou kom maar binnen. Je wilt vast wel weten wat ik aan het doen ben?" "Inderdaad, dat vroeg ik me af." De man vertelde: "Ik ben in opdracht van de eigenaar van de bibliotheek robots aan het maken, die kunnen straks het personeel vervangen." "O, antwoordde ik", "maar ik moet nu snel verder want ik moet hierna nog wat doen. Dag!"

Terwijl ik de bibliotheek binnen ging dacht ik: het is wel erg voor de mensen die bij de bibliotheek werken, straks worden ze allemaal ontslagen en vervangen door robots. Ik pakte een boek en ging zitten om het te lezen. Maar ik kon mijn gedachten er helemaal niet bij houden. Ik moest steeds denken aan de robots die alles innamen. Zo kan het niet verder, dacht ik. Ik moet hier toch echt iets aan kunnen doen.

Terwijl ik zat na te denken over een goed plan, kwam de man die de robots aan het maken was naar buiten gelopen. "Lukt het een beetje?" vroeg ik hem. "Ja, zeker, alleen de armen en benen en het hoofd moeten er nog aan gemaakt worden. Maar ik neem nu even een uurtje pauze."

Opeens kreeg ik een enorm goed idee. Als de hoofden er nog niet aan zitten...kan ik de robots nog een beetje aanpassen! Ik liep stiekem door de deur de hal weer in, terug naar de ruimte waar ik de meneer aan het werk had gezien. Ik liep direct op de robots af en maakte alle hoofden aan de bovenkant open, trok de draden los en maakte ze weer op andere plekken in de hoofden vast. Eenmaal klaar sloop ik zachtjes de bibliotheek uit. Buiten stapte ik in mijn auto en vloog naar huis.

's Avonds, terwijl ik in bed lag, dacht ik aan de directeur, hoe die zou opkijken als de robots straks niks deden of misschien wel ophol zouden slaan! Dan zouden niet alleen de mensen van de bibliotheek hun baan terugkrijgen, maar dan zouden de robots vast ook niet meer verkocht worden... Ik had op de hoofden van de robots een merk zien staan, het merk van de allerbeste robotfabriek van Nederland. En die fabriek maakte ook nog eens de meeste robots van heel Nederland. Als mijn plan lukte, zou van die fabriek geen robot meer gekocht worden. Heel Hilversum zou weer robot vrij zijn. Eindelijk! En met die mooie gedachte viel ik in slaap.

De volgende morgen zag ik op de tv de directeur van de bibliotheek aankondigen dat er om 15.00 uur een klein feest zou worden gegeven voor de eerste keer dat de bibliotheekrobots aan het werk zouden gaan. Hij zei ook dat je het thuis live op de tv kon volgen. Tijdens die aankondiging straalde de directeur van trots. "Ha", dacht ik Dat lachen vergaat hem straks wel! Ik bedacht me dat ik maar beter thuis tv kon blijven kijken, voor het geval dat ik in lachen zou uitbarsten en daardoor opgepakt zou worden. Ik zette de wekker in mijn horloge op tien voor drie, zodat ik op tijd de tv aan kon zetten en van het spektakel kon genieten.

Die middag om tien voor drie precies ging de wekker in mijn horloge af. Ik liep naar de tv, zette mijn 3D bril op en ging op de bank voor de tv zitten. De eerste tien minuten waren erg saai, met alleen maar suffe reclame over meidenspeelgoed. Om 15.00 uur begon het. Je zag de directeur van de bibliotheek met een microfoon in zijn handen. "Welkom bij het feest voor de bibliotheekrobots", zei hij. "Het is geweldig druk hier, alle mensen willen zien hoe de robots straks te werk gaan. Als ik op deze rode knop druk", zei hij, terwijl hij een grote rode knop aan het publiek liet zien, "dan beginnen alle robots te werken. Ik tel nu af van vijf naar nul, waarbij ik bij nul op de knop druk. Iedereen klaar? 5...4...3...2...1...0!" riep de directeur.

De robots begonnen langzaam te bewegen. Een mevrouw kwam in beeld, ze vroeg aan een robot: "Waar kan ik de boeken over robots vinden?" De robot antwoordde met een blikkerige stem: "Zoek het zelf uit trut! Ik ben je slaafje niet!" "Nou zeg!" stamelde de mevrouw, "wat onbeleefd! Kunt u ook wat aardiger zijn?" Het gezicht van de robot liep rood aan. "Hou je mond, lelijkerd! Dat maak ik zelf wel uit! Maak dat je weg komt

of ik pluk je kaal!" De robot schreeuwde nu. "Hup! Schiet op! Ga weg voordat ik echt kwaad word!" Opeens renden alle mensen de bibliotheek uit. Het was een enorme chaos waarbij de directeur zelfs onder de voet gelopen werd. De cameraploeg waarschijnlijk ook, want opeens viel het beeld opzij en zag je alleen nog maar langs rennende voeten.

Thuis ik rolde van de bank af van het lachen. Wat er nu gebeurde overtrof alles dat ik had kunnen bedenken. Beter gezegd: het was geweldig! Door de draden in de hoofden van de robots te verwisselen, had ik ze een slecht humeur gegeven, en gingen ze staan schelden! Mijn plan was veel beter dan perfect verlopen.

Na een maand was er in heel Hilversum en ver in de omstreken bijna geen robot meer te bekennen. De mensen van de bibliotheek waren weer aan het werk of op hun kantoor.

EINDE!